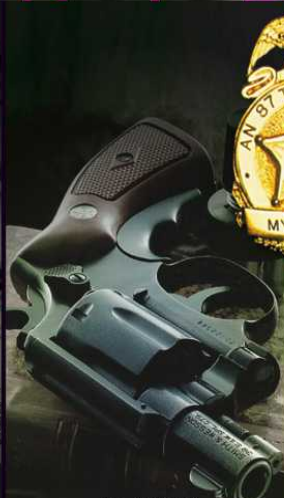

ED MCBRAIN

O M N I B U S

**VRAHŮV
ŽOLD**

**JAKO
Z LÁSKY**

**ZEMŘELA
JAKO SADIE**

ED MCBRAIN

O M N I B U S

*v hlavní roli
87. řevit*

ED MCBANN

M N I B U

*v hlavní roli
87. řevít*

**VRAHŮV ŽOLD
JAKO Z LÁSKY
ZEMŘELA JAKO SADIE**

Vydal nakladatelství BB/ats.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Killer's Payoff / Copyright © 1958 Ed McBain

(First published by Signet Books, USA, 1958)

Like Love / Copyright © 1962 Ed McBain

Sadie When She Died / Copyright © 1985 Ed McBain

All rights reserved.

Z anglických originálů:

Killer's Payoff / přeložili © 2010 Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Redakce textu: Jiří Pacek

Like Love / přeložila © 1996, 2010 Alena Maxová

Sadie When She Died / přeložila © 1997, 2010 Alena Maxová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová, Jan Řehoř a Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické suborné vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616587

OBSAH

VRAHŮV ŽOLD 7

JAKO Z LÁSKY 171

ZEMŘELA JAKO SADIE 329

VRAHŮV ŽOLD

Přeložili Ludmila a Tomáš Havlíkovi

MOHLO SE TO KLIDNĚ STAT roku 1937.

Ten pozdní večer koncem června tak možná působil; chodníky omývalo drobné mrholení a na černém, oslnivě lesklém asfaltu se ostře odrážely rudé a zelené šmouhy zářících neonů. Navzdory jemnému mžení se ve vzduchu vznášela lehká vůně, omamná vůně června, čarovné aroma kypící zeleně. A tato příjemná vůně divokého rašení se mísila s parfémami kolemjdoucích žen, s oděrem lidí a automobilů, mísila se s všudypřítomným pachem nočního velkoměsta.

Oblečení by vypadalo jinak – ženy by měly o trochu kratší sukně a mužská saka by možná zdobily úzké černé sametové límečky. Automobily by byly hranaté a černé. Z výkladních skříní by hleděl modrý orel Zákona o národní obnově. Pár bezvýznamných odlišností by se našlo, ale velkoměsto se s léty nijak zvlášť nemění, protože velkoměsto tvoří především lidé a ti jsou věční. Také ten černý vůz se klidně mohl vynořit zpoza rohu v roce 1937.

Muž, který rázoval po chodníku, ani nezvedl hlavu, když osobní vůz se skřípěním kol řízl zatáčku na rohu ulice. V tomhle velkoměstě se narodil a vyrostl, takže zvuk kvílejících pneumatik důvěrně znal. Vykračoval si s nadutou ležérností, v drahém oblečení svědčícím o vytříbeném vkusu. Kráčel se sebevědomým přesvědčením, že celý svět je v pořádku, s jistotou, že je pánem všeho, co se mu připlete do cesty. Automobil prosvištěl kolem nároží a zamířil přímo k obrubníku. Zabrzdil zhruba tři metry před kráčejícím mužem. Boční okénka obrácená k chodníku měl otevřená. Motor běžel na volnoběh.

V jednom z okének se objevila hlaveň pušky. Kráčející muž se na okamžik zarazil. Člověk, který se chystal ze zbraně vypálit, se zadíval do teleskopického hledí připevněného k hlavni. Vzdálenost mezi ústím hlavně a mužem na chodníku nepřesahovala dva a půl metru. Náhle ve

tmě zahořel kalný žlutavý zábleska hned nato noční ticho prořízla ohlušující rána. Mužova tvář se rozletěla jako gejzír na spoustu drobných kousků a hlaveň pušky zajela za okénko. V následujícím okamžiku se nedělo nic, ale pak se automobil zprudka odlepil od obrubníku, zpod pneumatik zavanul pach připalující se gumy a vůz se s pronikavým kvílením ponořil do tmy. Muž na chodníku ležel v obrovském tratolišti krve a na jeho tělo se jako rubáš snášelo drobné mrholení.

Mohlo se to klidně stát roku 1937.

Ale nestalo.

NAD HLAVNÍM VCHODEM policejní stanice visely dvě zelené koule. Pro ty, kteří by jednu z nich mohli přehlédnout, byly na obou černě napsány číslice 87. Z chodníku vedlo ke vstupním dveřím sedm šedivých schodů. Hned za prahem seděl za vysokým stolem službu konající seržant a tvářil se jako čerstvě sesazený smírčí soudce. Nápis na stole upozorňoval všechny návštěvníky, že cesta k dalšímu jednání vede výhradně přes toto místo. Hned naproti stolu stála bíle natřená dřevěná cedule ve tvaru dlaně s ukazovákem směřujícím do strany a nápisem DETEKTIVNÍ ODDĚLENÍ. Prst ukazoval k dvojitému kovovému schodišti vedoucímu do druhého podlaží policejní budovy. Služebna detektivů se nacházela za lačkovou přepážkou na jednom konci chodby a šatna na opačném. Mezi nimi stály dvě lavice a vedly odtud dveře do spisovny, na pánské toalety a do místnosti označené nápisem VÝSLECHY. Služebnu za lačkovou přepážkou nazývali někdy uniformovaní policisté z revíru „ohradou pro pátrače“. Tu přezdívku vyslovovali s dobromyslnou závistí, protože právě tady sloužila policejní elita, detektivové 87. revíru.

Ráno sedmadvacátého června tu detektiv Bert Kling hovořil s jistým Mariem Torrem.

Torr se dostavil na stanici z vlastní vůle, vystoupal po sedmi šedivých kamenných schodech, spořádaně se zastavil u vysokého stolu, zeptal se, kde sedí detektivové, a dostalo se mu odpovědi, že je najde podle cedule ve tvaru ruky, stojící naproti recepčnímu stolu. Vyšel do druhého podlaží, ocitl se na matně osvětlené chodbě, na okamžik zaváhal, potom

zamiřil až na její konec a vyčkával před lačkovým hrazením tak dlouho, dokud se ho jeden z detektivů nezeptal, co ho sem přivádí. Torr měl na sobě tuctový konfekční oblek. Někteří muži dokážou vypadat v kvádru za pětatřicet dolarů, jako kdyby si ho nechali ušít v luxusním salonu. Torr k nim nepatřil. Hnědý oblek z hrubé látky působil dojmem, jako kdyby ho Torr zdědil po mnohem korpulentnějším bratrovi. Jeho vázanka pocházela z galanterie na Stemu, kde se prodávaly tři kusy za dolar. Bílá košile už byla notně sepraná a límeček i manžety se třepily.

Upřímně řečeno, ten muž, který se představil jako Mario Torr, vypadal úplně celý poněkud otřepeně. Jeho vlasy už volaly po nůžkách, ráno se nijak pečlivě neoholil a ledabyly vyčištěné zuby mu také nesvítily jako sníh. Navíc působil dojmem, jako by si svou umolousanost uvědomoval. Vypadal, jako kdyby uvadal a neměl nejmenší tušení, jak z té své zatracené bryndy vybědnout.

Posadil se k jednomu stolu naproti Klingovi a nervózně zamrkal. Zřejmě se na policejní stanici necítil ve své kůži, a ještě víc ho zaháněl do úzkých pocit, že mluví s detektivem přímo ve služebně. Hovořil s Klingem s váhavou nedůvěřivou upřímností pacienta, který se poprvé v životě ocitl na cvokařově pohovce, a přitom psychiatrům nikdy v životě nevěřil. Neustále pomrkával a rukama si ustavičně oprašoval pomyslná smítka ze svého fádního, ale čistého hnědého vlněného obleku.

„Že se jmenoval Sy Kramer, teda víte, hm?“

„Ano,“ přitakal Kling. „Pozitivně jsme ho identifikovali podle otisků prstů.“

„Jasně. Napadlo mě, že už to víte.“

„Kromě toho měl v náprsní tašce osobní průkaz. A pět set dolarů v hotovosti.“

Torr zadumaně pokýval hlavou. „Nojo, Sy uměl utrácet, to teda jo.“

„Byl to vyděrač,“ poznamenal Kling věčně.

„Takže tohle už víte taky, hm?“

„Řekl jsem vám, že jsme ho identifikovali podle otisků prstů, ne?“

„Hmmm. Něco mi prozradte.“

„Co byste rád věděl?“

„Máte za to, že je to práce nějakýho gangu?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Kling.

„Znamená to, že to necháte jen tak plavat?“

„Krucinál, to ne. Vražda je vražda.“

„Ale vycházíte z toho, že ho sejmul nějaký gang, co?“

„Už jsme venku rozhodli sítě,“ ujistil ho Kling. „Proč vás to zajímá?“

Chcete nám prodat nějakou informaci, Torre? Proto jste sem přišel?“

„Já?“ Torr se zatvářil nesmírně dotčeně. „Vypadám snad jako nějaký práskač?“

„Nemám tušení, jak vypadáte. Co vás sem tedy přivedlo?“

„Sy byl můj kamarád.“

„Blízký kamarád?“

„No, občas jsme si spolu šťouchli kulečnick. Komu ten případ připadne?“

„Dostali ho na starost detektivové Carella a Hawes. Je to jejich případ. My ostatní jim pomůžeme, pokud to bude zapotřebí. Ale ještě jste mi neprozradil, proč jste sem přišel, Torre.“

„No, já si totiž nemyslím, že tu vraždu spunktoval nějaký gang. V novinách psali, že na něj vytáhli loveckou pušku. Je to pravda?“

„Podle balistického posudku to byla kulovnice značky Savage ráže tři sta.“

„Vypadá snad tohle na akci nějakýho gangu? Heleďte, už jsem se tu a tam přeptával. Nikdo proti Syovi nic neměl. Nikdo na něj neměl spadeno. Jak by na něj vůbec někdo mohl mít pifku? Byl to samotář. Se žádným gangsterem se nikdy nezaplet. Vyděrači pracují sólo. Čím víc lidí přiberete, tím víc se musíte dělit.“

„Zřejmě o tom dost víte,“ poznamenal Kling.

„No, leccos vyslechnu.“

„Ovšem.“

„Takže mě napadlo, že někdo z těch, na který měl Sy políčeno – víte, někdo z těch, koho ždímal –, usoudil, že je načase zbavit se ho. Tohle si myslím.“

„Nevěděl byste čírou náhodou, kdo byly ty jeho oběti?“

„Ne, ale musely to bejt velký zvířata. Sy byl pořád v balíku. Jo, Sy uměl roztáčet peníze, to teda jo.“ Torr se odmlčel. „A vy? Teda, vy víte, komu pouštěl žilou?“

„Ne,“ přiznal Kling, „ale samozřejmě se na to podíváme. Ale stejně pořád nechápu, proč vás to tak zajímá, Torre.“

„Byl to můj kámoš,“ odpověděl Torr prostě. „Jde mi o spravedlnost.“

„Můžete se spolehnout, že podnikneme všechno, co bude v našich silách,“ prohlásil Kling.

„Děkuju,“ odpověděl Torr. „Chápejte, jde mi jen o to, že to byl můj kámoš. A mám dojem, že na to jdete ze špatného konce, podle těch žvástů o gangsterský vraždě, co se tisknou v novinách.“

„Novinové články nemůžeme nijak ovlivnit, pane Torre,“ odpověděl Kling.

„Jasně, ale chtěl jsem vám říct, co si o tom myslím. Protože to byl můj kámoš, myslím tím Syc.“

„Podíváme se na to,“ ujistil ho Kling. „Díky, že jste přišel.“

JAKMILE ZA TORREM zapadly dveře služebny, Kling vytočil číslo identifikačního úřadu.

Úřad sídlil v budově policejního ředitelství na Hlavní třídě. Byl policistům k dispozici čtyřicet hodin denně a jedinou jeho náplní bylo shromažďovat, porovnávat a archivovat veškeré údaje o pachatelích trestných činů. Měli tu kartotéku otisků prstů, kartotéku záznamů v trestním rejstříku, kartotéku nejrůznějších zvrhlíků, kartotéku pachatelů trestných činů propuštěných na podmínku, kartotéku pachatelů propuštěných po skončení výkonu trestu, kartotéky známých hazardních hráčů, sexuálních násilníků a bytařů i všeobecnou kartotéku pachatelů všech možných trestných činů. Například operační kartotéka obsahovala přes 80 000 fotografií známých delikventů. A protože podle příslušného zákona bylo nutné každou osobu obviněnou a usvědčenou z trestného činu vyfotografovat a odebrat jí otisky prstů, kartotéka se neustále rozrůstala a aktualizovala. Každoročně úřad obdržel a roztřídil na 206 000 sad otisků prstů a odpověděl na 250 000 žádostí o poskytnutí informací z trestního rejstříku, s nimiž se na něj obracela policejní oddělení z celé země. Když se Kling zeptal, jestli v úřadu nemají nějaký záznam o jistém Mariu Torrovi, pracovníci se ponořili do svých složek a před polednem detektivovi poslali příslušné fotokopie.

IDENTIFIKAČNÍ ÚŘAD

JMÉNO: Mario Albert Torressa

EVIDENČNÍ ČÍSLO: A 720471

PŘEZDÍVKA: Mario Torr, Al Torr

RASA: běloch

BYDLIŠTĚ: Severní 11. ulice 6312, Isola

DATUM NAROZENÍ: 5. září 1917

VĚK: 34

MÍSTO NAROZENÍ: Riverhead

VÝŠKA: 172 cm   **VÁHA:** 67 kg   **VLASY:** černé   **OČI:** hnědé

PLEŤ: tmavá   **ZAMĚSTNÁNÍ:** dělník

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ: jizvy po operaci mastoiditidy za oběma ušima; jizva po operaci apendixu na břiše

ZATČENÍ PROVEDL: detektiv první třídy Samuel Lipschits

ČÍSLO PÁTRACÍHO ODDĚLENÍ: 12-637-1952

DATUM ZATČENÍ: 19. 1. 1952   **MÍSTO:** Bregerova třída, Isola

OBBVINĚNÍ: vydírání

STRUČNÝ POPIS TRESTNÉHO ČINU: Torr se o jistém člověku dozvěděl, že si v minulosti odpykával trest ve vězení a že tuto skutečnost neoznámil svému zaměstnavateli. Zatelefonoval mu a požadoval na něm 5000 dolarů pod pohrůzkou, že nevyhoví-li mu, uvědomí o tom jeho zaměstnavatele. Dotyčný muž to nahlásil policii. Detektiv Lipschits se ukryl v bytě na Bregerově třídě, a když si Torr přišel pro požadovanou částku, vyslechl jeho výhrůžky. Poté Torra zatkl.

DŘÍVĚJŠÍ ZÁZNAMY V TRESTNÍM REJSTŘÍKU: Roku 1949 zatčen pro pokus o vydírání. Propuštěn poté, co svědek svou výpověď odvolal.

ODSOUZEN: trestním soudem 20. ledna 1952

KONEČNÉ ZNĚNÍ OBŽALOBY: vydírání podle § 850 a § 851, odst. 4 trestního zákona

TREST: odnětí svobody od jednoho do dvou let ve věznici Castlevew, Jessamyn

Otisky prstů vložené do obálky Klinga ani v nejmenším nezajímaly. Letmo je přeletěl pohledem a potom uchopil kopii Torrova výpisu z rejstříku trestů.

Paragraf 850 definoval vydírání jako „získání hmotného prospěchu od jiné osoby nebo získání hmotného prospěchu od právnické osoby za součinnosti jejího zaměstnance nebo jiného představitele této právnické osoby s jeho (jejím) souhlasem za použití násilí, pod pohrůžkou násilí nebo pod pohrůžkou jiné těžké újmy“.

Navazující paragraf 851 obsahoval definici skutků, které lze považovat za pohrůžku násilím: „Za zastrašování, které naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, se pokládají ústní i písemné pohrůžky: 1. Osobě...“ a tak dále, a tak dále. V Torrově případě byl uplatněn odstavec 4: „Způsobit jiné osobě nebo jiným osobám těžkou újmu pohrůžkou zveřejnění jakýchkoliv důvěrných informací.“

V tom spočívala podstata vydírání.

V paragrafu 856 trestního zákona bylo uvedeno, že „osoba, která... odešle nebo přispěje k odeslání jakéhokoliv dopisu nebo písemného vzkazu obsahujícího pohrůžku jiné osobě: 1. Obviněním... 2. Způsobením jakékoliv újmy na zdraví... 3. Zveřejněním jakéhokoliv obvinění... 4. Odhalením...“ se dopouští trestného činu vydírání.

Torr byl z vydírání obviněn a také si za něj odseděl trest ve vězení.

Kling pokrčil rameny a probral se zbytkem kopií z obálky, která mu přišla z identifikačního úřadu. Torr si odkroutil roční trest v Castlevieu, v pravděpodobně nejhorším nápravném zařízení ve státě a možná i v celé zemi. Po dvanácti měsících ho podmíněčně propustili, poté co se jistá stavební firma v Sand's Spitu zaručila, že ho zaměstná. Podmínky spojené s propuštěním nikterak neporušil a od vypršení trestu se již žádného trestného činu nedopustil. V té stavební firmě v Sand's Spitu pracuje doposud a jako dělník si tam přijde na slušné peníze.

Zdálo se, že Mario Torr je rádný, bezúhonný, poctivý občan.

A přesto se zajímal o vraždu známého vyděrače, v jejímž pozadí zřejmě stálo vyřizování gangsterských účtů.

A Bert Kling by rád věděl proč.

JISTOU DOBU STEVE CARELLA považoval Dannyho Gimpa za prachobyčejného práskače, jakých je dvanáct do tuctu. Pohlížel na něj sice jako na donašeče dobrého, spolehlivého a užitečného – nicméně donašeče a tak trochu vydědence, jenž bloumal podsvětím v roli, která připomínala cosi mezi zločincem a ochráncem zákona. Bývaly doby, kdy by se Steve Carella urazil, pokud by se ho Danny odvážil oslovit křestním jménem.

Jenomže potom přišel prosinec.

V prosinci se Steve Carella nechal postřelit. Ten prosincový den, kdy mu naprali do těla sekané olovo, si nikdy v životě nepřestane vyčítat. Upřímně řečeno, o onom dvaadvacátém prosinci bude už navždycky mluvit jako o tom pitomém „dni, kdy se zachoval jako idiot“. Ale uloží si ho do paměti jako varování, že se nemá hrnout někam, kam se bojí vstoupit i andělé. Popravdě, během těch několika předvánočních dnů skutečně Carella málem rozšířil řady na kůrech andělských. Ale nějakým zázrakem se mu podařilo smrti uniknout.

A právě tehdy se ve špitále dozvěděl, že dole čeká Danny Gimp a chce ho navštívit.

Policista Steve Carella se domníval, že ho šálí smysly. Danny Gimp vešel do nemocničního pokoje. Oblékl si na to svůj parádní oblek a čistou košili a v podpaždí měl zastrčenou bonboniéru. Rozpačitě předal Carellovi dárek a zamumlal: „Jsem... jsem rád, že jste to zvládnul, Steve.“ Potom si spolu povídali, dokud ošetřovatelka Dannyho neupozornila, že už by se měl zvednout k odchodu. Carella mu na rozloučenou pevně stiskl pravici a od té doby pro něj Danny přestal být prachobyčejným práskačem a stal se člověkem.

To ráno osmadvacátého června se Danny po Carellově telefonátu přibelhal do služebny 87. revíru. Místní detektivové nedávno vyřešili

vraždu mladé prodavačky z prodejny alkoholických nápojů a teď měli zamotanou hlavu kvůli další vraždě, která podle všeho vyžadovala Dannyho mimořádné schopnosti. Policisty ze sedmaosmdesátky předvolají ke svědecké výpovědi v případě Marny Phelpsové asi v srpnu, jenomže teď je teprve červen a čeká je fůra práce. A pokud si má člověk vydělat nějaké peníze, nemůže se jen tak poflakovat a čekat na obsílku k soudu. Má-li si svůj plat zasloužit, musí odlepit zadek od kancelářské židle, hned jak spatří u laťkového hrazení Dannyho Gimpa. Přiskočí k němu s napřaženou rukou a pozdraví se s ním takovým způsobem, jakým se zdraví s práskačem jenom pár policajtů. Jenomže Danny nebyl práskač. Danny Gimp byl člověk.

„Nazdar, Steve,“ pozdravil Carellu Danny. „Není ti horko?“

„Jde to,“ odpověděl Carella. „Vypadáš dobře. Jak se ti vede?“

„Fajn, fajn,“ odpověděl Danny. „V tom vlhkým počasí mi haprovala noha, ale dyť to znáš. Jsem rád, že se vyčásilo.“

Danny v dětství prodělal obrnu. Ta nemoc z něj neudělala úplného mrzáka, ale postarala se mu o jeho celoživotní přezdívkou Gimp neboli Pajda. Carella věděl, že za vlhkého počasí se bolestivě připomínají staré rány. Sám utržil několik takových, na kterých se o tom mohl přesvědčit. Proto ho nijak nepřekvapilo, že v posledním týdnu, kdy lilo jako z konve, Dannyho trápila jeho pochroumaná noha. Ale překvapilo by ho, kdyby věděl, že Danny vůbec nežehrá na svou nohu ani na nemoc, která jeho kulhání zavinila. A ještě víc by ho udivilo, kdyby zjistil, že Danny Gimp týden co týden zapaluje v kostele svíčku za jistého Jonase Salka.

Oba muži vešli do služebny. Od nedalekého stolu k nim zvedl oči Cotton Hawes. Bert Kling, který seděl blíž u zamřížovaných oken s výhledem na Groverův park, neviděl a neslyšel, protože právě s někým telefonoval. Carella se posadil a Danny se uvelebil naproti němu.

„Tak co ti můžu střílet?“ zeptal se s úsměvem Danny.

„Sye Kramera,“ odpověděl Carella.

„Jo,“ řekl Danny a pokýval hlavou.

„Víš něco?“

„Nestojí to za řeč,“ odpověděl Danny. „Vydírání a podobný kejkle.“

Posledních pár měsíců si žil na setsakramentsky vysoký noze. Musel kápnout na nějaký terno.“

„Netušíš, co to bylo?“

„Nemám páru. Chceš, abych našpicoval uši?“

„Asi jo. A co ta vražda předevcírem v noci?“

„Jenom spousta drbů, Steve. Při takový věci člověka okamžitě napadne, že v tom maj prsty nějaký gangsteři. Ale v tomhle případě prsty nemaj, podle toho, co jsem zaslech.“

„Takže nemaj?“

„Jestli jo, tak se to pořádně tutlá. Každopádně tohle už teď nefrcí, posílat na někoho maníky s bouchačkou. Kdo si dneska najímá zabijáka? A když už, tak z toho neudělá takovejhle tyjáter, chápeš, Steve? Tahle šmíra se vytratila spolu s filmama o pašovaný whisce. Když potřebuješ někoho sejmout, sejmeš ho – ale nepřihasiš si tam v černý limuzíně, nenecháš v zatáčkách kvílet gummy a nenapereš do někoho olovo, jako kdybys pálil z kulometu. Občas někoho s takhle velkou parádou sejmou, ale většinou je to jen takový tichý plesknutí, žádná kanonáda. Chápeš?“

„Chápu,“ řekl Carella.

„A kdyby to provedli gangsteři, určitě bych o tom něco zaslech. Jen málo věcí se mi nedonese. Pokud by v tom měli prsty gangsteři, nějaký mamlas by to už u piva rozhodně vykecal. Podle mě je v tom něco jinýho.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Některej z těch troubů, co jim Kramer pouštěl žilou, ztratil trpělivost a nechtěl se už od něj nechat vysávat. Sehnal si fáro a flintu a vyrazil na střílečku. Sbohem, Syi, pozdravuj v pekle rohatýho s vidlema.“

„Ať už střílel kdokoliv, s flintou to rozhodně uměl. Vypálil jen jednou a ustřelil Kramerovi půlku obličeje. Tohle na amatéra nevypadá.“

„Existuje spousta amatérů, co uměj parádně střílet,“ poznamenal Danny. „To vůbec nic neznamená. Někdo setsakramentsky chtěl, aby Kramer natáh bačkory, Steve. A podle toho, co se ke mně doneslo, to žádný gangsteři nebyli, Steve. Polovička z těch maníků ani nemá páru, co je tenhle Kramer zač. Když děláš takový melouchy jako on, pracu-

ješ sólo. Tady platí obyčejný kupecký počty. Pokud máš partáka, musíš se šábnout o všechno kromě kriminálu.“

„Nemáš tušení, koho pumpoval?“ zeptal se Carella.

„Kdybych to věděl, snažil bych se na tom zaháčekovat sám,“ odpověděl Danny s úsměvem. „Pokusím se to zjistit. Jenomže tajemství vydírání je založený právě na tom, že je to tajemství. Když se ho domáknou víc lidí, přestane to bejt tajemství. A když to už není tajemství, proč by měl někdo cálovat za to, aby se neprofláklo? Budu mít uši nastražené, jestli něco nezaslechnu. Ale nebude to žádná brnkačka, jestli se budu chtít něco dozvědět.“

„Víš něco o nějakém Mariu Torrovi?“

„Torr, Torr,“ opakoval Danny. „Torr. Nic mi to neříká.“

„Ve dvaapadesátém si odkroutil rok za vydírání. Dostal dva roky, ale ve třiapadesátém ho podmíněčně propustili. Za vydírání ho zatkli už předtím. Teď má údajně řádné zaměstnání, ale zajímá se o Kramerovu smrt a tvrdí, že byl jeho kamarád. Znáš ho?“

„Pořád mi to nic neříká,“ odpověděl Danny. „Možná už skutečně seká dobrotu, kdo ví? Hele, zázraky se občas stávají, nemám pravdu?“

„Moc často ne,“ namítl Carella. „Nenarazil jsi tady na nějakého šikulu odjinud?“

„Myslíš, že Kramer byl tak velký zvíře, že si na něj někdo najal přespolního zabijáka? Steve, dej na mě, to je scestnej nápad.“

„Tak fajn, fajn. Ale nepohybuje se tady někdo cizí?“

„Jeden floutek z Bostonu. Říkaj mu Newton, protože právě odtamtud pochází.“

„Střelec?“

„Mám dojem, že pár lidí už sejmul, ale podle mě mu to nikdo nedokáže. Ale ten tady kvůli tomu není.“

„Tak kvůli čemu?“

„Snaží se dát dohromady nějakej melouch mezi náma a Bostonem. Tenhle Newton je jenom prostředník, aby nikdo spolu neviděl vyjednávat přímo nejvyšší hlavou. Ten Kramera neodprásknul.“

„Kde ten Newton je?“

„Usadil se v jednom hotelu na Stemu přímo v centru. V hotelu Rock-

land. Jeho pravý příjmení je Hall.“ Danny se uchechtl. „Zní to jako jméno holčičího penzionátu, co? Newton Hall.“ Danny se znovu uchechtl.

„Takže podle tebe nemá smysl podívat se mu na zoubek?“ zeptal se Carella.

„Ztráta času. Hele, dělej si, co uznáš za vhodný. Já tady nevelím. Ale je to mrhání časem. Nech mě trochu se porozhlídnout. Jestli na něco kápnu, brnknu ti.“

„Co jsem dlužen?“ zeptal se Carella a sáhl do kapsy.

„Počkej, dokud ti něco nepřinesu,“ odpověděl Danny.

Potrásl detektivovi pravicí a odešel. Carella přešel k Hawesovu stolu.

„Nasad' si klobouk, Cottone,“ řekl mu. „Chci sebrat jednoho syčáka.“

COTTONA HAWESE přidělili k detektivům 87. revíru docela nedávno.

Byl vysoký sto pětadesát centimetrů a vážil rovných pětadesát kilo. Měl modré oči a ostře řezanou bradu s důlkem uprostřed. V rudých vlasech mu nad pravým spánkem svítil pramen bílých vlasů, které mu vyrůstaly ze zahojené jizvy po řezné ráně nožem. Nos měl rovný a hladký a ústa plná, s poněkud povislým dolním rtem.

Kromě toho měl dobré uši. V sedmaosmdesátém revíru sloužil teprve krátce, ale během těch několika týdnů už poznal, že Stevu Carellovi se vyplatí naslouchat. Když Carella mluvil, Hawes poslouchal. Poslouchal ho v policejním voze celou cestu do hotelu Rockland. Poslouchal ho, i když ukazoval recepčnímu služební odznak a žádal ho o klíč k Hallovu pokoji. Přestal ho poslouchat, až když vyjeli výtahem do chodby ve čtvrtém podlaží a Carella zmlkl.

K přehnané opatrnosti zřejmě neměli důvod. Samozřejmě pokud Hall nejel v Kramerově vraždě, protože v tom případě by naopak mimořádná opatrnost *byla* na místě. Buď jak buď, oba detektivové vytáhli služební revolvery. Jakmile došli ke dveřím Hallova pokoje, každý z nich se postavil k jedné straně veřejí. Když pak Carella – ukrytý za zárubní – vytáhl klíč a bleskurychle jím otočil v zámku, byla

tato ruka jedinou částí jeho těla, která by mohla sloužit jako terč. Carella rozrazil dveře.

Newton Hall seděl v křesle u okna a četl. S lehce udiveným výrazem zvedl hlavu a hned nato zajel pohledem ke dvěma revolverům, které oba policisté svírali v ruku. Oči mu zachvátila hrůza.

„Policie,“ řekl Carella a Newtonův děs pominul stejně rychle, jako se objevil.

„Kristepane,“ vydechl Hall, „vy jste mi ale nahnali strach. Pojd'te dál. Schovejte si laskavě ty bouchačky. Posad'te se.“

„Vstaňte, Halle,“ vyzval ho Carella.

Hall se zvedl z křesla. Hawes ho bleskurychle prošacoval.

„Je čistej, Steve.“

Oba muži zasunuli revolvery do pouzdra.

„Řek bych, že musíte mít nějaký průkazy,“ poznamenal Hall.

Carella už už sahal pro náprsní tašku, ale vtom Hall zvedl ruku a zrazil ho. „To není nutný, není to nutný,“ řekl. „Jen jsem se zeptal.“

„Kdy jste přijel do města, Halle?“ zajímal se Carella.

„V pondělí večer,“ odpověděl Hall.

„Čtyřiaadvacátého?“

„Jo. Poslyšte, proved jsem něco?“

„To nám povězte vy.“

„A co chcete vědět?“

„Kde jste byl ve středu večer?“ zeptal se Hawes.

„Ve středu večer?“ opakoval Hall. „Počkat. No jo, byl jsem s jednou kočkou.“

„Jak se jmenovala?“

„Carmela.“

„Carmela a jak dál?“

„Carmela Frescová.“

„Kam jste si vyrazili?“

„Byli jsme tady.“

„Celou noc?“

„Jo.“

„Od kolika do kolika?“

„Asi od devíti večer až do rána. Zmizela po snídani.“

„Co jste celou dobu dělali?“ zeptal se Hawes.

Hall se zakřenil. „Co byste asi tak řek?“

„Nevím. To nám povězte vy.“

Hall se stále usmíval. „Hráli jsme piškvorky.“

„Odešel jste během té doby z pokoje?“

„Ne. Já totiž piškvorky hraju moc rád.“

„Znáte nějakého Sye Kramera?“ zeptal se Carella.

„Aha,“ ozval se Hall. „Že mě to hned nenapadlo.“

„Znal jste ho?“

„Ne, nikdy jsem ho neviděl. O tý vraždě jsem se dočet v novinách.“

„Ale nikdy jste se s ním nesetkal?“

„Ne.“

„A někdy předtím jste o něm slyšel?“

„Ne.“

„Proč jste sem přijel až z Bostonu?“

„Trochu si vorazit. Mrknout se do divadla. Prostě jen tak.“

„Kolik divadelních představení jste už viděl?“ zeptal se Hawes.

„Žádný,“ přiznal Hall. „Sehnat lístky totiž není žádná sranda.

Kromě klasiky. Jenomže kdo by chodil na klasiku? Já si potrpím na muzikály. Písničky, holky, to je moje gusto. Rád se rozšoupnu.“ Luskal prsty. „Mám kámoše, co kšeftuje s plonkovéjma lupenama.“

„Jak to myslíte?“

„S volňáskama. Vlastně to nejsou tak docela volňásky. Ten kámoš je kupuje za cenu, za kterou jsou k mání u pokladny, ale pak je prodává krapet dráž, chápete? No a na tom rozdílu se pěkně nakapsuje. Jenomže zrovna teď mi žádnéj dát nemůže. Teď se lupeny sháněj dost špatně.“

„Takže tohle je ten je důvod, proč jste sem přijel? Zajít si na pár představení?“

„Jo a trochu si vorazit.“

„Ale v žádném divadle jste ještě nebyl?“

„Ne.“

„A odpočinul jste si?“

„No, totiž...“

„Prostě se rád rozšoupnete.“

„Jasně. Rád se rozšoupnu.“

„Kde najdeme tu Carmelu Frescovou?“

„Proč ji do toho chcete zatahovat?“ zeptal se Hall.

„Máte snad lepší alibi?“

„To ne, ale... je to ještě pulec. Zním ji a jsme...“

„Kolik jí je?“ vyhrkl Hawes.

„Není to tak, jak si myslíte, to se spolehněte. Není nezletilá. Nejsem včerejší. Ale je to ještě mládě. Jestli se jí začnete vyptávat, vyděsíte ji k smrti. A kromě toho byste mi to u ní mohli polepit.“

„To nás mrzí.“

„Proč si vlastně myslíte, že mám s tou Kramerovou vraždou něco společného?“

„Víte snad, kdo to udělal?“

„To je mi ale hloupá otázka.“

„Proč?“

„Dejme tomu, že bych to třeba věděl, jo? Dejme tomu, že vím, kdo si najal pár maníků, aby Kramera sejmuli. *Zabili* ho, aby bylo jasno. Ne aby mu nahnali strach, předem ho varovali nebo něco podobného. Aby ho zabili. Uložili k ledu. Odklidili z cesty. Takže tihle mládenci to myslejí smrtelně vážně, nemám pravdu? A rozhodně tu neprovozují žádný komický hrátky. Myslíte si snad, že bych si jen tak pustil hubu na špacír a napráskal vám něco na tyhle gaunery, co to myslejí vážně, co tady neprovozují žádný komický hrátky, co si najímají jiný gaunery, aby někoho zabili? *Zabili!* Člověk by musel bejt úplně vylízanej, kdyby na tyhle drsný hochy něco prásknul, no ne?“

„Takže v tom jedou nějakí drsní hoši, Halle?“

„Popravdě řečeno – nevím. Vážně. Obvykle fíz– detektivům nepomáhám, ale podle mýho jste úplně vedle. Kdyby to spunktovala mafie, doneslo by se mi to. A neslyšel jsem nic.“

„Je tu ovšem ještě další možnost,“ ozval se Hawes.

„Jo, a jaká?“

„Že jste Kramera mohl vyřídít vy.“

„Jedinej, koho jsem ve středu v noci vyřídil, byla Carmela Frescová. Úplně jsem tu žábu odrovnal, to je tutovka. Dostal jsem ji. Když ode mě odchází, je pokaždý úplně vyřízená. Mrtvá. Bez sebe.“ Hall se usmál. „Něco vám prozradím, ona mě taky odrovnává. V tomhle jsme zajedno.“

„Jako ve firmě Vražda, s. r. o.,“ poznamenal Carella.

„Něco takovýho. Nebo jako vzájemná eutanazie. Dovádíme se do úplnýho kómatu. Kristepane, ta holka mě ale dokáže vyřídít!“

„Jak ji najdeme, Halle?“

„Je v seznamu.“

„Jaké má číslo?“

„Už jsem vám to řek. Je v seznamu.“

„Neumíme číst,“ prohlásil Hawes.

„Ále no tak, nechtějte ze mě udělat křiváka,“ řekl Hall. „Takhle jí budete moct říct, že jste si ji našli v telefonním seznamu. A nebudete lhát.“

„Nějaká ta drobná lež nám vrásky nepřidělá,“ poznamenal Carella.

„Jaké má číslo? Povíme jí, že jsme si ho vyhledali v seznamu.“

Hall pokrčil rameny. „Hunter 1-3800,“ řekl. „Byl bych rád, kdybyste ji z toho vynechali.“

„Ještě z toho nejste venku ani vy sám,“ poučil ho Hawes.

„Proboha, já jsem čistej,“ prohlásil Hall. „Kéž bych byl vždycky tak čistej jako v tomhle případě. Jsem tak čistej, že se přímo třpytím. Lesknu se. Zářím.“

„No, to se teprve ukáže,“ řekl Hawes.

Vykročili ke dveřím. U nich se Carella otočil.

„Och, ještě něco, vy králi Třpytihlave.“

„No?“ řekl Hall.

„Až se budete chtít vrátit do Bostonu, dejte nám vědět.“

„Zůstanu tady,“ odpověděl Hall unaveně. „Chci si ještě párkrát vyrazit do divadla. Muzika, holky, vždyť víte. Rád se rozšoupnu, to je –“

Než stačil dopovědět větu, dveře se zabouchly.

CARMELA FRESCOVÁ se zpočátku chovala plaše a nerozhodně. Tvrdila, že je spořádané děvče, co by rozhodně nikdy nestrávilo noc v ho-

telovém pokoji s žádným mužským. A za koho ji vlastně mají? Vypadá snad na nějakou takovou holku? Řekl jim snad ten Newton – nebo jak se jmenuje –, že je nějaká rozhod'nožka?

Carella a Hawes s ní jednali nesmírně trpělivě.

Dívka neustále mlela svou jako kolovrátek. S tím Newtonem – nebo jak se jmenuje – rozhodně nestrávila střeďeční ani jinou noc. Carella s Hawesem si několikrát vyslechli její historku, jak šla tehdy večer s matkou do kostela, kde právě pořádali bingo.

A potom se uprostřed věty zarazila, zaváhala a nakonec vyjekla: „Ten hajzl! To si o mně sakra myslí, že jsem nějaká rajda, když každému okamžitě vyklopí, že jsem s ním spala?“

A bylo to venku.

Pověst Carmely Frescové možná utrpěla šrám, ale Newtonovo alibi bylo přímo čistoskvoucí, třpytilo se, lesklo a zářilo.

Hawes Newtonovi zavolal a ujistil ho, že se může vrátit do Bostonu, kdy se mu zlíbí, a to čím dříve, tím lépe.

V NOCI ŠESTADVACÁTÉHO ČERVNA, kdy byl zavražděn Sy Kramer, objevil tělo ležící na chodníku náhodný kolemjdoucí a okamžitě zatelefonoval na policii. Sluchátko zvedl policista, který seděl u jedné ze dvou telefonních centrál na policejním ústředí a před sebou měl blok s předtištěnými formuláři. Oznámení zaznamenal tak, jak mu ho rozrušený hlas sdělil.

HLÁŠENÍ O TRESTNÉM ČINU

ČAS	DATUM	MÍSTO	REVÍR
23.05	26. 6. 1957	Isola	87.
OZNÁMENÍ PŘIJALO		DOZORČÍ POLICISTA	
Policejní ústředí		R. Davis	
ADRESA: <i>Roh Bakerovy třídy a Jižní 3. ulice</i>			
OZNÁMENÍ PODALIA: <i>Andrew Pierson</i>			
NAHLÁŠENÝ TRESTNÝ ČIN: <i>Vražda (?)</i>			
PODROBNOSTI: <i>Oznamovatel našel na chodníku krvácejícího muže. Tvrdil, že dotyčný člověk je mrtvý.</i>			
DISPEČER Č.:		ČAS:	

20001-40486 CPD 16112

Sroloval formulář do plechového tubusu a poslal ho potrubní poštou do radiotelegrafické ústředny, kde ho dispečer na příslušném místě opatřil evidenčním číslem, zadával se na obrovskou mapu okrsku visící na zdi a potom vyslal na místo činu rádiový hlídkový vůz. Do formuláře zapsal čas odeslání a přidal ho ke stohu dalších tiskopisů, které se

mu vršily na kraji stolu. Policista, který přijal zmíněný telefonický hovor, mezitím podal zprávu detektivům sedmaosmdesátého revíru a požádal je, aby mu potvrdili, jestli jde skutečně o vraždu, aby mohl informovat oddělení pro vraždy-jih.

Zprávu přijali detektivové Carella a Hawes, kteří měli ten den službu, a tak případ oficiálně připadl jim.

Pokud by bylo zapotřebí, mohli samozřejmě zavolat na pomoc další členy pátracího oddělení – pochopitelně v případě, že by je poručík Byrnes, který celému týmu velel, mohl postrádat. A oddělení pro vraždy-jih by zahájilo vlastní vyšetřování a přitom by sedmaosmdesátce halasně tvrdilo, že na vraždu je její mužstvo poněkud krátké. Ve skutečnosti by se obě oddělení pro vyšetřování (sever i jih) – ať už si to byla ochotna přiznat nebo ne – uštvala k smrti, kdyby chtěla zvládnout záplavu vražd ve městě samostatně, bez pomoci. Takže i když se tyto útvary honosily oficiálními názvy a i když nadělaly spoustu povyku kolem toho, že se detektivní sbory vměšují do vyšetřování, ve skutečnosti se tiše shodly na názoru, že většinu vražd *mohou* zvládnout (a také skutečně *zvládali*) detektivové příslušných revírů, kde k dotyčnému zločinu došlo. Kromě výjimečných případů tedy plnily spíše úlohu poradní nebo kontrolní. Vehementně a s velkým humbukem se však snažily samy sebe přesvědčit, že jenom ony mají k vyšetřování vražd potřebnou kvalifikaci. Ve skrytu duše si však uvědomovaly, že jsou jako stavební mistři, kteří sledují řadové dělníky, jak hloubí jámu, a ze srdce je těší, že někdo dře za ně.

Kramerův případ proto podle všech zvyklostí příslušel Carellovi a Hawesovi.

Ani jeden z nich nebyl ve služebně, když dovnitř napochodoval Torres se svými výklady o noční střelbě, takže ho přirozeně vyslechl Kling a pak všechny informace předal svým kolegům. Na poradách detektivního týmu v kanceláři pak bez ostychu vyjadřoval své domněnky ohledně noční vraždy, a tak i on přispíval svou troškou do mlýna. Mezi muži ze sedmaosmdesátky vládla příkladná spolupráce. Každý z nich přidal pár nikláků k případu, který právě vyšetřovali – a zakrátko všechny tyto drobné mince daly dohromady poctivý dolar.

V sobotu devětadvacátého června se Cotton Hawes – jeden z detektivů, kteří oficiálně vyšetřovali nečekanou smrt Sye Kramera – vyspal s Kramerovou bývalou milenkou a dospěl k ohromujícímu zjištění.

Zjistil, že se dokáže jako nic zamilovat, a pak zase stejně snadno odmilovat. Objevil tento svůj povahový nedostatek – anebo přednost, jak kdy – s lehkou nervozitou, mírným pobavením a nutkáním poněkud hlouběji se nad sebou zamyslet.

Měl za to, že část viny nese Kramerova bývalá milenkka. Hawes však nikdy nepatřil k mužům, kteří se schovávají za ženské sukně, a nemínil se k tomu uchýlit ani teď. Když všechno skončilo, přijal svůj podíl viny – nebo zásluh, podle konkrétní situace – a poblahopřál si k tomu, co pokládal za úctyhodný milostný úspěch. Nepoužíval policejní odznak ani k zastrašování, ani k omračování svých známostí. Cotton Hawes nešel s touhle ženou do postele jako *policista*, ale jako *chlap*. Popravdě řečeno, než dal průchod své neodolatelné živočišné touze, která se v něm hromadila během celého odpoledního výslechu dotyčné ženy, počkal si, až mu skončí služba.

Ta žena se jmenovala Nancy O'Harová.

Vlasy měla šarlatové, ale nikdo z jejích přátel nebo příbuzných jí neříkal Scarlett. Neznámí lidé a ochmelkové, kteří ji potkávali na ulici, se podívovali „Cože, O'Harová? Není to náhodou *Scarlett* O'Harová?“, jako kdyby právě vymysleli nejvtipnější poznámku století. Na tuto zničující otázku Nancy obvykle odpovídala tiše a s lehce rozpačitým výrazem: „Ne, jsem *John* O'Hara, ten spisovatel.“

Nebyla však, upřímně řečeno, ani *Scarlett* O'Harovou, ani *Johnem* O'Harou.

Byla Nancy O'Harovou a někdejší milenkou Sye Kramera.

Cotton Hawes se do ní zamiloval, hned jak otevřela dveře ve svém bytě na Jeffersonově třídě, ačkoliv na sobě neměla vůbec nic, co by v člověku vyvolávalo nějakou smyslounou touhu. Popravdě, vypadala jako hadroš.

Byla navlečená do montérek, mokrých až po kolena, a do pánské smokingové košile, jejíž šosy jí visely přes kalhoty, a rukávy měla vyhrnuté až po lokty. Měla jasně zelené oči a plná, vystrašeně pokrivená

ústa – a vůbec nevypadala jako vyděračova milenka, ať už milenky vyděračů vypadají jakkoliv.

Otevřela dveře a okamžitě vyhrkla: „Díky bohu, že jste tady! Je to támhle. Pojd'te se mnou.“

Hawes za ní vykročil do luxusně zařízeného obývacího pokoje, potom do stejně přepychové ložnice a nakonec do koupelny, která v tu chvíli ze všeho nejvíc připomínala rozkošný malý bazén.

„Proč vám to trvalo tak dlouho?“ zeptala se Nancy. „Člověk by se tady klidně mohl utopit, než–“

„Co se stalo?“

„Vysvětlila jsem to už do telefonu. Nemůžu zavřít sprchu. Něco se tam zadrhlo. Jestli to nezastavím, všechno v tomhle zatraceným bytě bude pod vodou.“

Hawes si svlékl sako. Nancy přejela pohledem jeho kožené podpažní pouzdro a robustní rukojeť, která z něj vykukovala.

„To s sebou vždycky nosíte pistoli?“ zajímala se.

„Vždycky.“

Rozvážně pokývala hlavou. „Odjakživa jsem měla dojem, že instalatérina je riskantní povolání.“

Hawes už sahal do vany. Zacloumal oběma kohoutky a prohlásil: „Zasekly se.“

„Jo, to vím taky.“

„Volala jste instalatéra?“

„Jestli nejste instalatér,“ odpověděla, „tak jste do tohohle bytu vniknul pod falešnou záminkou.“

Hawes zprudka cloumal vzdorovitými kohoutky. „Nikdy jsem vám netvrdil, že jsem instalatér. Jsem úplně promočený.“

„Tak co tedy jste?“

„Policajt.“

„Takže z té koupelny můžete okamžitě vypochnout,“ řekla Nancy.

„Pššš, mám dojem, že už to začíná povolovat.“

„Máte mít policejní příkaz, než –“

„Tak, a je to,“ oddechl si Hawes. „Teď už zbývá jenom – AU!“ Zprudka přitáhl ruku k tělu a začal s ní třepat.

„Co se stalo?“

„Asi jsem zastavil studenou vodu. Opařil jsem se.“

Malá koupelna se začala plnit párou.

„Tak něco udělejte,“ vyhrkla Nancy. „Prokristapána, vždyť jste tomu dal ještě víc na frak!“

„Jestli se mi podaří otočit tu páčku nahoru...“, zamumlal Hawes spíš sám pro sebe. Natáhl ruku a nasměroval gejzír vroucí vody ke vzdálené zdi obložené kachlíčky. „Tak.“ Potom začal zápolit s kohoutkem na teplou vodu. „Už povoluje,“ řekl. „Jak se vám je podařilo takhle zatáhnout?“

„Chtěla jsem se osprchovat.“

„V těchhle montérkách?“

„Navlékla jsem si je, když jsem zavolala tomu instalatérovi.“

„Už to funguje,“ řekl Hawes. Otočil kohoutkem a proud vody se okamžitě zastavil. „Uf.“

Nancy se na něj zadívala. „Jste úplně promočený,“ poznamenala.

„Jo,“ zakřenil se Hawes.

Změřila si ho zkoumavým pohledem a potom váhavě řekla: „Sunďte se tu košili. Nemůžete tady takhle chodit, vždyť z vás kape voda. Přinesu vám něco na převlíknutí.“

„Díky,“ řekl Hawes. Nancy vyšla z koupelny. Odepnul si podpažní pouzdro a položil ho na nádržku toalety. Potom si vytáhl košili z kalhot a rozepnul si knoflíčky. Když se Nancy vrátila, právě si přetahoval přes hlavu nátělník.

„Tady máte,“ řekla. „Asi vám bude malé.“ Podala mu bleděmodré tričko s límečkem, dlouhými rukávy a monogramem SK na levé náprsní kapsičce.

„Pana Kramera?“ zeptal se Hawes a triko si oblékl.

„Ano.“ Nancy se odmlčela. „Je to drahé tričko, dovoz z Itálie. Ale myslím, že mu nebude vadit, když si ho vezmete.“

Hawes si vyhrnul rukávy. Tričko mu těsně obepínalo rozložitý hrudník a na širokých ramenou se mu luxusní úpletová tkanina nebezpečně napínala. Zvedl sako, mokré prádlo a podpažní pouzdro.

„Dejte mi to oblečení,“ řekla. „Mám sušičku.“

„Děkuju.“

„Můžete se posadit do obýváku.“

„Děkuju.“

„V baru ve skřínce je whisky.“

„Děkuju.“

Zmizela v malém přístěnku vedle kuchyně. Hawes zamířil do obývacího pokoje a posadil se. Slyšel, jak Nancy zapíná sušičku na prádlo. Potom se objevila v pokoji a zadívala se na něj.

„Jak se jmenujete?“

„Detektiv Hawes.“

„Máte povolení k domovní prohlídce, pane Hawesi?“

„Chtěl jsem vám jen položit pár otázek, slečno O’Harová. A na to žádné povolení nepotřebuju.“

„Kromě toho jste mi opravil sprchu.“ Vtom ji něco napadlo. „Radši zavolám domovníkovi, ať zruší tu objednávku instalatéra. Omluvte mě na okamžik.“ Cestou z místnosti se zastavila. „A radši si vezmu jiné kalhoty. Nechcete se něčeho napít?“

„Jsem ve službě,“ odpověděl Hawes.

„No jo, policajt,“ poznamenala Nancy a odešla.

Hawes obešel pokoj. Na obrovském klavíru stála zarámovaná fotografie Sye Kramera. Na stolku vedle jednoho z křesel si všiml kuřácké skříňky se šesti dýmkami. Z celého pokoje vyzařoval mužský duch. Hawes se v něm kupodivu cítil jako doma a chtěl nechtěl se začal obdivovat nákladnému vytríbenému vkusu zesnulého Sye Kramera.

Když se Nancy vrátila, měla už svou pánskou košili zastrčenou do proužkovaných, u kotníků výrazně zúžených kalhot.

„Typický šlendrián,“ vyhrkla.

„Ech?“

„Domovník. Řekla jsem mu, aby se už s tím instalatérem neobtěžoval a žádného mi sem neposílal. A on mi odpověděl: *Jakýho instalatéra?* Klidně bych se tady mohla utopit, a on by ani nemrknul. Jsem vám nesmírně zavázaná, děkuju.“

„Rádo se stalo.“

„Nenapijete se něčeho?“

„Ne, děkuju, vážně nesmím.“

„Dneska se nikdo neohlíží na to, co se smí,“ prohlásila Nancy. „Co pijete?“

„Skotskou.“

„Sy měl podle mě dobrou skotskou. Já ji nepiju, ale myslím, že je kvalitní.“ Naplnila mu sklenku. „Něco do ní?“

„Jenom trochu ledu.“

Hodila mu do skleničky několik kostek a potom si do své přes jednu ledovou kostku nalila trochu ginu. „Nepřehnal jsem to?“

„S čím?“

„S tím ginem.“

„Ani ne.“

Donesla mu jeho skleničku. „Takže na zdraví všech amerických instalatérů!“ prohlásila.

„Ať jim slouží!“

Napili se.

„Na co jste se mě chtěl zeptat, pane Hawesi?“

„Jenom na pár drobností.“

„O Syovi?“

„Ano.“

„Jak jste mě našel?“

„Měl snad váš poměr zůstat v tajnosti?“ zeptal se Hawes.

„Ne,“ odpověděla. „Čekala jsem, že se tu objeví policie. Jenom mě zajímalo...“

„Poptali jsme se.“

„Takže co byste rád věděl?“

„Jak dlouho jste spolu žili?“

„Od loňského září.“

„A co bude teď?“

Nancy pokrčila rameny. „Nájem je zaplacený do konce příštího měsíce. Potom se odstěhuju.“

„Kam?“

„Někam.“ Znovu pokrčila rameny. „Jsem“ – zarazila se – „tanečnice. Seženu si práci. Zase začnu obcházet podniky.“

„Jak jste se s Kramerem seznámila?“

„Na Stemu. Jednou dopoledne jsem se tam poohlížela po nějakém angažmá a byla jsem už k smrti utahaná. Zastavila jsem se na kafe v jednom dragstóru, kde se scházejí holky z branže. No a u pultu mě oslovil Sy. Začali jsme spolu chodit.“ Znovu pokrčila rameny. „A skončila jsem tady.“

„Ehm, hmmm.“

„Netvařte se tak puritánsky,“ řekla Nancy.

„Tvářím se snad puritánsky?“

„Ano. Když jsem potkala Sye, nebyla jsem zrovna čistá jako lilium. Je mi sedmadvacet, pane Hawesi. Narodila jsem se a vyrostla v tomhle městě. Nejsem žádná venkovská husička, která se nechala zlákat pozlátkem velkoměsta. Sy mi slámu z bot vytahovat nemusel.“

„Ne?“

„Ne. Jsem dost dobrá tanečnice, jenomže to věčné shánění kšeftů člověka vyčerpá. Víte, kolik je v tomhle městě tanečnic?“

„Kolik?“

„Mraky. Na každý konkurz do sboru přijde kolem pěti set děvčat. Jednou jsem dostala takový nápad.“

„Ano?“

„Umínila jsem si, že prorazím přes postel.“

„Podařilo se to?“

„Jsem pořád bez práce,“ odpověděla Nancy. „Syův návrh mi připadal fajn. Kromě toho to byl prima chlap. Měla jsem ho ráda. Kdybych ho neměla ráda, nedala bych se s ním dohromady. Ve Čtvrti jsem žila s herci, co neměli pomalu ani na chleba, a nebyla jsem do nich ani z poloviny tak zamilovaná jako do něj.“

„Věděla jste, že měl opletačky se zákonem?“

„Ano.“

„Věděla jste, že je vyděrač?“

„Ne. On byl vyděrač?“

„Ano.“

„Pověděl mi, že jednou seděl, protože se popral v baru kvůli nějaké holce.“

„Jak vám vysvětlil, čím si vydělává?“

„Nijak. Nikdy jsem se ho neptala.“

„Chodil nějak pravidelně do práce?“

„Ne.“

„A nikdy vás nenapadlo, že by třeba mohl provozovat něco nezákonného?“

„Ne. No, upřímně řečeno, vlastně ano. Ale nikdy jsem na něm nic nevyzvíдалa.“

„Proč ne?“

„Osobní záležitosti každého mužského jsou jen *jeho* věc. Nemám ve zvyku míchat se do cizích věcí.“

„Ehm, hmmm.“

„Nevěříte mi?“

„Věřím. Doufal jsem, že nás třeba zavedete na stopu jeho oběti nebo obětí.“ Hawes pokrčil rameny. „Ale když nic nevíte –“

„Nevím.“ Nancy se na okamžik zamyslela. „Kde jste přišel k těm bílým vlasům?“

„Cože? Aha.“ Hawes se dotkl bílého pramenu nad spánkem. „Kdysi mi tam zajel nůž.“

„Působí to rajcovně.“ Usmála se. „Dočista jako podle poslední módy.“

„Snažím se za módou nepokulhávat,“ odpověděl Hawes a oplatil Nancy její úsměv. „Máte představu, kolik Kramer vydělával?“

„Ne. Ale zřejmě dost. Tohle bydlení není zrovna holobyt.“

„To tedy ne,“ přitakal Hawes. „Víte, kolik obnáší nájem?“

„Mám dojem, že tři sta padesát měsíčně.“

Hawes hvízdal.

„Kam lidi chodí na ty báchorky, že se zločin nevyplácí?“ poznamenala Nancy.

„A vyplácí?“

„Heleďte, podívejte se na –“

„Kramer umřel na špinavé ulici,“ řekl Hawes věčně.

„Ale bydlel jako na zámku,“ namítla Nancy.

„Já bych radši bydlel v nějaké díře a umřel v posteli.“

„Hodně policajtů umírá v posteli?“

„Většina,“ odpověděl Hawes. „Měl Kramer nějaký adresář?“

„Měl. Mám vám ho přinést?“

„Později. Nějaké vkladní knížky?“ Hawes se odmlčel. „Šekové knížky?“

„Jednu vkladní, jednu šekovou,“ odpověděla Nancy.

„A nějakou bezpečnostní schránku?“

„Myslím, že ne.“

„Jste hezká, slečno O’Harová.“

„Já vím,“ odpověděla.

„Vím, že to víte. Ale to vám na kráse neubírá.“

„To už jste se těch pár drobností dozvěděl?“ zeptala se. „A dostáváte se tedy k sexu?“

„Já –“

„Začal jste mi připadat jako většina agentů a producentů tady ve městě. Měla jsem za to, že policajti jsou nad podobné řeči povznesení. Kromě těch z mravnostního.“

„Nenapadlo mě, že vám bude vadit, když vám řeknu, že jste hezká,“ ohradil se Hawes. „Promiňte.“

„Vy taky nevypadáte zle,“ odpověděla Nancy. „Vaši poklonu jsem vám oplatila, takže můžeme obrátit list. Máte ještě nějaké otázky?“

„Zval si sem Kramer nějaké hosty?“

„Občas.“

„Co to bylo za lidi?“

„Nejrůznější.“

„Zločinci?“

„Kdyby mi někdo vypsals falešný šek, nepoznala bych to.“

„Musela jste slyšet, o čem si povídají.“

„To ano. Ale o žádných zločinech to nikdy nebylo. Lidi, co si sem sy zval, vypadali jako úctyhodní občani s manželkami a dětmi.“

„I zloději mají ženy a děti,“ poznamenal Hawes.

„Tihle na zloděje podle mě nevypadali. Mám dojem, že jeden z nich byl architekt. A další advokát.“

„Měl Kramer nějaké zájmy kromě své – ehm – práce?“ zajímal se Hawes.

„Jako třeba co?“

„Koničky. Kluby. Vždyť víte.“

„Rád si vyrazil na lov. Občas jezdil lovit.“

„Kam?“

„Do hor.“

„Bral vás s sebou?“

„Ne. Zabíjení zvířat nesnáším.“

„Vycházeli jste spolu dobře, slečno O'Harová?“

„Výborně. Proč?“

„Vy sama nějaké zločince znáte, slečno O'Harová?“

„Zajímá vás, jestli jsem si někoho nenajala, aby Sye zastřelil?“

„Když to říkáte...“

„Ne. Nikoho jsem si nenajala a žádné zločince neznám. Zním jenom jednoho člověka, co má něco společného se zločinem, a ten mě už začíná nudit.“

Hawes se usmál. „Omlouvám se,“ řekl. „Ale ptát se musím. Platí mě za to.“

„Mám vám přinést ty věci?“

„Když budete tak hodná. Mohlo by nám to pomoci. Záleží vám na tom, abychom Kramerovy vrahy vypátrali, nebo je vám to jedno?“

Nancy se nad Hawesovou otázkou vážně zadumala. „Sy je mrtvý,“ odpověděla prostě. „Náš vztah nebyl napořád. Měla jsem ho moc ráda a asi bych uvítala, kdyby spravedlnost zvítězila. Pomůžu vám ze všech sil. A jestli budu hořce plakat? Ne, nebudu. Budu na Sye ještě za půl roku vzpomínat? Zřejmě ne. Připadám vám necitelná a cynická?“

„Ano.“

„Možná je to tím, že *jsem* necitelná a cynická.“

Odpověď splynula Hawesovi ze rtů ještě dřív, než si vůbec uvědomil, co říká. „Vypadáte něžně a citlivě.“

„A už jsme zase u sexu,“ odpověděla.

„Ano, jsme zase u sexu. Donesete mi prosím tu vkladní a šekovou knížku a taky adresář?“

„Jistě,“ odpověděla. Vstala a zamířila z pokoje. U dveří se otočila a řekla: „Třeba budu hořce plakat. Měla jsem Sye ráda.“

„Fajn.“

„A mám dojem, že muži si prostě milostné návrhy nemůžou odpustit. Je to jejich druhá přirozenost.“

„Taky bych řekl.“

„Neměla jsem vás tak setřít.“

„Třeba jsem to přehnal.“

„Třeba ne.“

„Asi jsem to přehnal.“

Změřila si Hawese klidným pohledem.

„Slečno O’Harová,“ řekl, „nikdy v životě jsem nechodil se žádnou zrzkou.“

„Ne?“

„Ne. V práci končím v půl sedmé. Myslíte, že bychom si spolu mohli zajít na večeři?“

„Abyste se ještě něco dozvěděl o Syovi a jeho zlotřilých kamarádech?“

„Ne, abych se ještě něco dozvěděl o vás.“

„Jsem náruživý jedlík. To rande se vám může pěkně prodražit.“

Hawes se zakřenil. „Dneska jsem dostal zvlášť tučný příplatek.“

„To vám tak věřím.“

„Stihnete se převlíknout z těch montérek do půl osmé?“

„Stihnu,“ odpověděla. „Jde jenom o to, jestli to udělám.“

„A uděláte?“

„Ano.“ Odmlčela se. „Ale nečekejte...“

„Nečekám.“

„Fajn.“

Vyšla z pokoje pro věci, o které ji požádal.

POVEČEŘELI SPOLU v jedné z lepších restaurací v centru. Nancy O’Harová byla nesmírně příjemná společnice a Cotton Hawes se do ní beznadějně zamiloval. Do zítřka ho snad to milostné omámení přejde, ale teď měl pocit, že Nancy je jediná žena na světě. A tak si pochutnali na opulentní večeři. A tak se smáli a pili. A tak si později zašli do kina. A tak se vrátili do Nancyina bytu na skleničku.

A tak spolu skončili v posteli.

ZÁZNAMY VE VKLADNÍ KNÍŽCE vypadaly takto:

Jméno klienta					
<u>Seymour Kramer</u>					
	DATUM	VYBRÁNO	VLOŽENO	ÚROK	ZŮSTATEK
A	23/10		21 000,00		21 000,00
1	7/1		9 000,00		30 000,00
2	11/4		15 000,00		45 000,00
		DUBEN	1957	187,50	45 187,50

Knížka byla založená v říjnu a počáteční vklad činil 21 000 dolarů. V lednu k nim přibylo 9000 a v dubnu pak 15 000 dolarů. Úrok k 1. dubnu, zanesený do knížky 11. dubna, činil 187 dolarů a 50 centů. Kramer si z ní celou dobu od otevření účtu žádné peníze nevybral.

V šekové knížce byly zaznamenány vklady a výběry typické pro jakýkoliv běžně používaný účet. Vklady bývaly přisovány kolem prvního dne každého měsíce, plus minus jeden týden. Na účet pravidelně přicházely tři rozdílné částky – 500, 300 a 1100 dolarů. Výše výběrů používaných na úhradu účtu a běžnou spotřebu se lišila případ od případu. Kramerovou železnou rezervou byl zřejmě spořitelní účet, kdežto běžný

účet pro něj v jeho každodenní „honbě za štěstím“ představoval finanční zdroj, ze kterého čerpal částky až do výše 1900 dolarů měsíčně.

V pondělí prvního července ráno byly na Kramerově běžném účtu připraveny k uložení dva šeky. Oba byly podle všeho zaslány zároveň odpoledne toho dne, kdy byl Sy zavražděn. Do banky došly v pátek dopoledne, ale ten den se jich už nikdo neujal, a tak v pondělí ráno stále ještě čekaly, až je někdo zanese na účet.

Oba šeky byly vyplněné tak, aby je bylo možné okamžitě vyplatit v hotovosti.

Jeden zněl na 500 dolarů.

Druhý zněl na 300 dolarů.

Jeden byl podepsaný jakousi Lucy Menckenovou.

Druhý byl podepsaný jakýmsi Edwardem Schlessereem.

Příkaz k převedení obou šeků na svůj účet vlastnoručně podepsal Sy Kramer.

LUCY MENCKENOVÁ dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby nevy-
padala přitažlivě. Její snaha však vyznívala naprázdno. Měla na sobě
kalhotový kostým a polobotky bez podpatku, dlouhé hnědé vlasy si
stáhla v zátylku do uzlu a snažila se budit dojem usedlé předměstské
matrony, ale její úsilí bylo marné.

Steve Carella měl totiž doma půvabnou manželku. O přitažlivosti
a smyslnosti, nebo jak tuto přednost definují výkladové slovníky, proto
věděl úplně všechno, i když se nikdy neobtěžoval vyhledat si příslušné
informace v knihách. Věděl, že jeho žena Teddy je nesmírně přitaž-
livá, a používal ji jako měřítko. A věděl, že na celém světě nenajde jedi-
nou ženu, která by ho dokázala přesvědčit, že *není* přitažlivá, jenom
tím, že se navlékne do ošuntělého kostýmu a obuje si vojenské křusky.
Carella se s Lucy Menckenovou usadil na terasovité zadní zahradě
předměstského domu s výhledem na bazén, který se rozkládal v dálce,
a nešlo mu do hlavy, proč má Lucy na nohou vojenské polobotky.

Listí stromů šustilo v lehkém, na červen poněkud chladném vánku.
Carella si vybavil loňské pekelně žhavé léto a vyčerpávající pronásle-
dování jednoho gaunera, který nenáviděl policajty. To loňské léto

mohlo být příjemné, kdyby měl po ruce tak prostorný bazén, jaký mají na svém pozemku Menckenovi. Seděl a sledoval Lucy Menckenovou, jak usrkává gin s tonikem. Držela sklenku naprosto nenuceně – žena, která se ve svém prostředí pohybuje jako ryba ve vodě, žena, pro niž je luxus samozřejmostí. Carella se v tom přepychu cítil trochu nesvůj. Připadal si jako nádeník, který přišel odhadnout, co bude stát prořezání stromů u hlavních vrat.

Popravdě řečeno, z rovnováhy ho vyváděla i její smyslnost. Pohybovala se naprosto uvolněně, každá zaoblená křivka jejího těla se ladně vlnila a oblečení, které na ní působilo jako pěst na oko, svěžest její pokožky spíš zdůrazňovalo, než zakrývalo. Carellu napadlo, jaké pocity by asi paní Menckenová vyvolala v muži nezatíženém rodinnými závazky. Uvažoval, jak by asi všechno dopadlo, kdyby se sám vypravil k Edwardu Schlesserovi a za paní Menckenovou poslal Cottona Hawese. Podle toho, co mu Hawes naznačil, se z Nancy O'Harové vyklubala půvabná žena. A teď tu byla Lucy Menckenová. Občas se to prostě stává, pomyslel si. Případ překypující nádhernými ženami. Letmo mu proletěla hlavou otázka, jaké pocity asi cloumají nezadaným mužem. Vděčně poděkoval Bohu, že je ženatý.

„Jaký vztah vás pojil s jistým Syem Kramerem, paní Menckenová?“ zeptal se.

Lucy Menckenová upila ze své sklenky. „Žádného Sye Kramera neznám,“ odpověděla. Od vzdáleného bazénu doléhal ke Carellovým uším křik a smích.

„Tak tedy se Seymourem Kramerem,“ řekl.

„Neznám ani žádného Seymoura Kramera.“

„Chápu,“ řekl Carella. „Víte, že je pan Kramer po smrti?“

„Jak bych to měla vědět?“

„Psali to v novinách.“

„Noviny skoro nečtu. Jenom když se v nich píše něco o naší rodině.“

„Píše se o vaší rodině často?“ zajímal se Carella.

„Můj manžel se pohybuje v politice,“ odpověděla paní Menckenová.

„Na podzim bude kandidovat do Senátu našeho státu. Ano, jeho jméno se v novinách objevuje dost často.“

„Jak dlouho jste vdaná, paní Menckenová?“

„Dvanáct let.“

„A kolik let je vašim dětem?“

„Daveymu pět a Gretě osm.“

„Co jste dělala před svatbou?“

„Modelku.“

„V módní branži?“

„Ano,“ odpověděla.

„Pro časopisy jako *Vogue*, *Harper's Bazaar*? Něco takového?“

„Ano.“

„Děláte modelku i teď, paní Menckenová?“

„Ne. Skončila jsem s tím hned po svabě. Být matkou a manželkou považuju za kariéru, která mě dostatečně naplňuje.“

„Jak jste se jmenovala za svobodna?“

„Lucy Mitchellová.“

„Pod tímhle jménem jste pracovala i jako modelka?“

„Pracovala jsem pod jménem Lucy Starr Mitchellová.“

„Zhruba před dvanácti lety, je to tak?“

„Před dvanácti, třinácti lety, ano.“

„A tehdy jste poznala Sye Kramera?“ zeptal se Carella.

Paní Menckenová nehnula ani brvou. „Žádného Sye Kramera neznám,“ řekla.

„Paní Menckenová,“ pokračoval Carella vlídně, „poslala jste mu šek, datovaný čtyřiadvacátého června, na pět set dolarů.“

„Musel jste se zmýlit.“

„Na tom šeku je váš podpis.“

„Určitě nejsem jediná Lucy Menckenová na světě,“ trvala na svém.

„Máte účet u Federální banky v Peabody, že ano?“

„Ano.“

„U téhle banky má účet jenom jediná Lucy Menckenová.“

„Pokud je to pravda, někdo ten šek musel zfalšovat. Okamžitě je požádám, aby ho nepropláceli.“

„Banka ověřila pravost vašeho podpisu, paní Menckenová.“

„Přesto ho mohl někdo padělat. Jiné vysvětlení mě nenapadá. Sye

Kramera nebo Seymoura Kramera ani *žádného jiného* Kramera neznám. Ten šek musel někdo zfalšovat. Zatelefonuju do banky a nechám ho obstatit.“

„Paní Menckenová...“

„Vlastně jsem vám vděčná, že jste mě na to upozornil.“

„Paní Menckenová, Sy Kramer je mrtvý. Teď už se nemusíte ničeho bát.“

„Proč bych se měla něčeho bát? Můj manžel je nesmírně vlivný muž.“

„Nemám tušení, z čeho jste musela mít strach, paní Menckenová, ale Kramer je mrtvý. Můžete mi povědět...“

„Takže když ten šek nenechám proplatit, nebude ho postrádat.“

„Proč vás vydíral, paní Menckenová?“

„Kdo?“

„Sy Kramer. Vydíral vás. Proč?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Na jeho běžném účtu se pravidelně, každý měsíc, objevují – samozřejmě kromě jiných částek – platby ve výši pěti set dolarů. Vy jste mu poukázala šek na pět set dolarů. Proč jste Kramerovi posílala měsíc co měsíc pět set dolarů?“

„Nemám tušení, o čem mluvíte.“

„Mohl bych vidět útržky z vaší šekové knížky, paní Menckenová?“

„V žádném případě.“

„Mohl bych vidět vaše stornované šeky?“

„Ne.“

„Můžu si obstarat policejní povolení,“ řekl Carella.

„Vážně čekáte, že tady něco najdete, až se vrátíte, pane Carello?“ zeptala se.

„Nejspíš ne,“ odpověděl unaveně. Přeměřil si ji zkoumavým pohledem. „Neoblékáte se jako bývalá modelka, paní Menckenová.“

„Ne?“

„Ne.“

„Tenhle kostým stál tři sta padesát dolarů, pane Carello.“

„To vás ta kamufláž přichází dost draho.“

„Kamufláž?“

„Paní Menckenová, byl zavražděn člověk. Možná neodpovídal našim představám o ideálním občani, ale nicméně ho někdo zabil. Snažíme se najít jeho vraha. Doufal jsem, že mi pomůžete. Stejně zjistíme, co potřebujeme. Můžete si schovat svoje šeky a ukrýt se za ten svůj drahý kostým, ale my to stejně zjistíme.“

„Pane Carello, jste impertinentní.“

„Promiňte.“

Lucy Menckenová vstala a její křivky se v beztvarem kostýmu zavlínily s nenucenou elegancí.

„Děti jsou u bazénu samy,“ řekla. „Už jste se chystal k odchodu?“

„Chystal jsem se k odchodu,“ odpověděl. „Ale vrátím se.“

ŠEK LEŽEL mezi nimi na stole.

Nápis na výplni dveří z mléčného skla hlásal: SCHLESSEROVY LIMONÁDY. Muž za stolem byl Edward Schlessler, olysálý padesátník. Na sobě měl tmavomodrý oblek a pod ním žlutou vestičku. Očima, ukrytýma za bepopyými brýlemi s černými obroučkami, bedlivě studoval šek na stole.

FAIRFAX, CONN.	<u>23. června</u>	19 <u>57</u>	č. <u>833</u>
THE FIRST NATIONAL BANK & TRUST CO.			
VYPLATTE	<u>HOTOVĚ</u>	\$	<u>300,00</u>
SLOVY	<u>tři sta a 0/100</u>		DOLARŮ
	<u>Edward Schlessler</u>		

„Je to váš šek, pane Schlessere?“ zeptal se Cotton Hawes.

Schlessler vzdychl. „Ano,“ odpověděl.

„Poslal jste ho jistému Seymouro Kramerovi?“

„Ano.“

„Proč?“

„Záleží na tom? Je mrtvej.“

„Proto jsem tady,“ řekl Hawes.

„Už je po všem,“ vzdychl Schlessler. „Jste něco jako kněz? Anebo doktor? Zůstane všechno, co vám řeknu, jenom mezi náma?“

„Samozřejmě. Rozhodně to nepronikne ven z našeho oddělení.“

„Jak mám vědět, že vám můžu věřit?“

„Nijak. Věřil jste Syi Kramerovi?“

„Ne,“ odpověděl Schlessler. „Kdybych mu věřil, neposílal bych mu šeky.“

„Tenhle nebyl první?“

„Ne, já –“ Schlessler se zarazil. „Komu to ještě povíte?“

„Dvěma lidem. Partákovi, co se mnou pracuje na tomhle případu, a svému bezprostřednímu nadřízenému.“

Schlessler znovu vzdychl. „Řeknu vám to.“

„Poslouchám, pane.“

„Tenhle podnik je můj,“ začal Schlessler. „Není nijak velké, ale rozšiřujeme se. Konkurence je velká, vždyť víte. Je těžký vyrovnat se velkým firmám. Ale ta moje se pořád rozrůstá. Mám peníze v bance a v Connecticutu pěkný dům. Podnikám tady, ale bydlím v Connecticutu. Vyrábíme lahodný nealkoholický nápoje. Hlavně naše oranžáda je výborná. Máte rád oranžádu?“

„Ano.“

„Až půjdete, dám vám celou basu. Když vám bude chutnat, povězte to svým přátelům.“

„Děkuju,“ odpověděl Hawes. „A jak to bylo s tím Kramerem?“

„Před časem jsme měli nehodu. Ve stáčírně. Nijak vážnou, ale když se taková věc proflákne... Tohle je malej podnik. Teprve se začínáme pro-sazovat na trhu, lidi se zatím učí poznávat naše láhve a značku Schlessler. A takovej malér...“

„Co se stalo?“

„Nějakým způsobem, neptejte se mě jak, se do jedny láhve dostala myš.“

„Myš?“ zeptal se Hawes nevěřičně.

„Úplně malá myška,“ pokýval hlavou Schlessler. „Polní myš. Stáčírna stojí uprostřed polí. Ta myš se nějak dostala dovnitř, nějak uvízla

v jedné láhvi a nějak pak projela celou stáčecí linkou a expedicí až k odběratelům. Pokud si dobře pamatuju, byla to láhev sarsaparilly, limonády se zázvorovou příchutí.“

Hawes musel potlačit úsměv, ale pro Schlessera to byla nesmírně vážná záležitost.

„Někdo si tu láhev koupil. Byla velká, rodinný balení za zvýhodněnou cenu. Ten člověk tvrdil, že trochu té limonády vypil a udělalo se mu strašně zle. Vyhrožoval, že dá naši firmu k soudu.“

„Kolik chtěl?“

„Sto pětadvacet tisíc dolarů.“

Hawes hvízdal. „A vymohl si je?“

„Soudní řízení bylo to poslední, co jsme potřebovali. Nakonec jsme se dohodli na pětadvacetitisícovým mimosoudním vyrovnání. Byl jsem bez sebe blahem, že jsme to ustáli. Noviny se o tom ani nezmiňovaly. Mohlo mě to dočista položit. Takový věci si lidi pamatují. Myš v láhvi limonády! Kristepane, takovej malér člověka dokáže úplně odrovnat!“

„Pokračujte.“

„Asi měsíc po tom vyrovnání mi zavolal nějaký člověk a tvrdil, že všechno ví.“

„Kramer?“

„Ano. Pohrozil mi, že pokud mu nezaplátím, předá novinám nějaký dokument.“

„Jaký dokument?“

„Originál dopisu od právního zástupce toho člověka, co nás chtěl žalovat, kde se psalo úplně všechno o té myši.“

„Jak se k němu dostal?“

„Nemám tušení. Prohledal jsem všechny šanony a samozřejmě jsem zjistil, že se nad ním slehla zem. Chtěl za ten dopis tři tisíce dolarů.“

„Dal jste mu je?“

„Musel jsem. Už jsem zaplatil pětadvacet tisíc, abych to udržel pod pokličkou. Tak jsem si řekl, že už mě další tři nezabijou. Myslel jsem si, že tím to všechno skončí, ale neskončilo. Nechal si ten dopis bůhvíkolikrát okopírovat a chtěl po mně dalších tři sta dolarů měsíčně.“

Vždycky když jsem mu poukázal šek, poslal mi jednu fotokopii toho dopisu. Říkal jsem si, že mu dřív nebo později dojdou. Teď už na tom stejně nezáleží. Je mrtvej.“

„Třeba má nějaké přátele,“ poznamenal Hawes.

„Co tím chcete říct?“

„Nějakého partáka, komplice, někoho, kdo po něm převezme jeho kšefty.“

„V tom případě mu budu dál platit ty tři stovky měsíčně. Ročně mě to přijde na tři tisíce šest set dolarů. To není až tak moc. Jen za reklamu na naše limonády utratím rok co rok šedesát tisíc dolarů. A tohle všechno by přišlo nazmar, kdyby se ten dopis dostal do novin. Takže tři tisíce šest set navíc mě už nezabije. Jestli má Kramer komplice, budu solit dál.“

„Kde jste byl v noci šestadvacátého června, pane Schlessere?“ zeptal se Hawes.

„Jak to myslíte? Myslíte tu noc, co Kramera zabili?“

„Ano.“

Schlesser se rozesmál. „To je přitažený za vlasy. Myslíte si, že bych někoho zabil kvůli třem stovkám měsíčně? Kvůli mizernejm třem stovkám?“

„Dejme tomu, pane Schlessere,“ řekl Hawes, „že se Kramer rozhodl předat ten dopis tisku bez ohledu na to, *kolik* jste mu vyplácel. Dejme tomu, že se chtěl zachovat jako hanebný mizera.“

Schlesser neodpověděl.

„Takže poslyšte, pane Schlessere, kde jste byl v noci šestadvacátého června?“

FOTOGRAF SE JMENOVAL Ted Boone.

Měl ateliér na honosné Hallově třídě a detektivy ze sedmaosmdesátky dobře znal, protože před měsícem vyšetřovali vraždu jeho bývalé manželky. Boonovi zatelefonoval Bert Kling, jelikož se s ním znal nej-
líp. A požádal ho o laskavost.

„Nerad vás obtěžuju, protože vím, že jste v jednom kole,“ začal.

„Souvisí to nějak s tím případem?“ zajímal se Boone.

„Ne, ne,“ ujistil ho Kling. „Ten je uzavřený – přinejmenším do soud-
ního přelíčení.“

„Kdy to bude?“

„Mám dojem, že je to naplánované na srpen.“

„Předvolají mě?“

„Nevím, pane Boone. To záleží na okresním prokurátorovi.“ Odml-
čel se a v duchu si vybavil Boonovu mladou dceru. „Jak se má Monica?“

„Dobře, děkuju, pane Klingu. Tenhle měsíc se ke mně stěhuje.“

„Pozdravujte ji ode mě, ano?“

„Můžete se spolehnout, pane Klingu.“

Na lince nadlouho zavládlo ticho.

„Volám vám kvůli...,“ přerušil mlčení Kling.

„Ano?“

„Na něčem teď pracujeme, a mě napadlo, že byste nám mohli
pomocť. Vy děláte hodně fotografií z módní branže, vidíte?“

„Ano.“

„Pracoval jste někdy s modelkou Lucy Starr Mitchellovou?“

„S Lucy Starr Mitchellovou?“ Boone se na okamžik zamyslel. „Ne,
myslím, že ne. Víte, která agentura ji zastupuje?“

„Ne.“

„Je v kurzu?“